

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Ignatius & caeteri Patres de constitue[n]da Societate delibera[n]t. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

liberavit verbis amplissimis, eiusque sententiæ, ad vindicandam infantium famam, varias in prouincias testato descripta exempla dimissa; quibus ex rebus dici vix potest quantum Patribus vtrique honoris & existimationis accesserit. Atque hac maximè ratione diu suppressa atque occultata veritas extulit aliquando sese, ac malitia superata, processit in mediũ: quæque machinam èta diabolus ad tenerani adhuc Societatem deformandam atque adeo præfocandam artificiosè parauerat, ea ipsa, moderante rōnumine, in eius maximè decus & incrementa cesserit. At vero infidiatorum longè dissimilis fuit exitus. Namque administer cōscelerata calumniæ Michaël, fraude patefacta (quemadmodum dicebamus) in exilium actus est: E. ducibus verò (quos nominare hoc loco necesse non est) vnus paulo post iudicium graui corruptus morbo, semet acriter ac dolenter inculpans, cum insigni facinoris detestatione diem obiit; alter, cum deinde manifestis hæreticarum opinionum indiciis teneretur, maturè sibi fuga consuluit, effugiemque suam pro se iudicibus cremandam reliquit; tertius eodem nomine cōprehensus, & cognita causa perpetuo addictus carceri, ad extremum tandem mortem iam imminente resipuit, eidemque animam agenti quidam è Societate ad vltimum vsque spiritum assedit; quæque illi tempori tribui solent, pietatis & caritatis officia præstitit. Porro Lutherianus ille concionator, qui totam conspirationem scelusque conflat, in tra catholicorum castra per fraudem aliquandiu versatus, cum religionis ac pudicitiae simulationem vltra sustinere non posset, larua deposita, palam fidei & continentiae bellum indixit, atque ad optata hæreticorum lustra popinasque se contulit.

IGNATIVS ET CÆTERI PATRES DE CONSTITVENDA SOCIETATE DELIBERANT.

CAPVT IX.

HAc igitur falsa accusationis procella Ignatius sociique defuncti, primùm omnium (vt æquum erat) ingentes & vniuersi communiter & singuli priuatim, egere diuinæ clementiæ gratias: deinde, partim quòd aliqui subinde ad Ignatii institutũ aggregabantur; partim etiam quòd inaudierant, aliquot è suo numero varias in vrbes atque prouincias iã tũ rogatu Principum à summo Pontifice destinari; visum est faciendum, vti de stabilieda quã maximè ad Dei gloriã salutemque animarum

Societate primo quoque tempore inter se consulerent, ad eam quippe diem, communi tantum officio ac pietate ducti, sine certis & propriis legibus ac magistratibus vixerant. Ergo precationibus, ieiuniis, & sacrificiis in eam rem quam accuratissime adhibitis, quotidianæ vitæ munera laboresque ita partiti sunt, ut diurna tempora Dei verbo, consuetisque functionibus; nocturna verò privatis inter se colloquiis, & necessariæ consultationi darent. Prima igitur nocte quæsitum est, verum Pontificis iussu digressi, prout se daret occasio, suam quisque sine aliorum consensu vel respectu rem agere; an potius, quâquam corporibus locisque disuncti, animorum tamen conspiratione, & meritorum cõmunione, ut adhuc fuerant, sic in posterum coniuncti esse deberent. Dictisque sine variatione sententiis, nullum fuit dubium, qui n̄ tam suavis, tamque arcta societas, Dei proflus munere et tam diuersis moribus linguisque coalita, omni conatu studioque retinenda foret, tum ne qua Spiritui sancto iniuria fieret, à quo diuinitus fuerant in eam consensionem adducti, tum verò, ne cõcordiæ atque vnitatis bonum amitteretur, quo nihil est ad res magnas atque arduas moliendas, & obstantia quæque perumpenda, valentius. Cùm hæc & alia multa in eam sententiam ingenti a laetitate & gaudio spiritali pro se quisque dixisset, magno pere incensus ad mutuam caritatem & benevolentiam animis, cæteris ille dimittitur. Proximo deinde confessu de religione relictum est, placeret ne ad vota duo, Paupertatis Castitatisque suscepta, tertium perpetuæ item Obedientiæ adiungere, & e loco corpore eligere, qui cæteris ampla cum potestate præficeret. In eam rem, quod maioris momenti videbatur esse, diò proferri placuit, spatiumque seorsum singulis ad deliberandum dari, atque interim Instauratis præcationibus & sacrificiis, diuinæ sapientiæ iumen opemque diligenter expansi. Ut igitur eius consultationis dies aduenit, omnium in vnum congruere sententiæ, quâdoquidem Christum Dominum ac magistrum sibi pro viribus imitandum cuncti susceperant, quoniam ille sese perfectum atque integrum holocaustum Deo parenti pro salute humani generis obtulisset, proflus oportere ut ipsi quoque pro suo modulo Christum effingerent, ac quemadmodum singulorû corporis bona per voluntariam inopiam, corpus ipsum per castimoniam Deo immolatum esset, sic animus quoque ante cælestes aras per obedientiam spiritalis victima caderet, præsertim cùm hoc sacrificio nullum diuinæ maiestati gratius aut suauius esse constaret. Ergo sine controuersia deligendum videri, cui omnes in terris tanquã Christo

parerent; cuius in verba iurarēt; denique cuius sibi nutum ac voluntatem instar divini cuiusdam oraculi ducerent. Hisce ita constitutis, deinceps quæsitum de huius ipsius potestate, utrum certo dierum spatio definitam, an verò perpetuam esse oporteret. Perpetuam esse placuit omnibus, idque cum alias ob causas, quas commemorare hoc loco necesse non est, tum verò ut negotia gratuita, quæ ad conficiendum non modò plenæ libertatis, verum etiam longi ferè temporis indigent, leniter & ex animi sui sententia possent ad exitum sine vlla trepidatione perducere. Additum ad hæc, ut Societatis candidati, cum aliis experimentis, tum verò præcipuè spiritualibus exercitationibus, peregrinatione, & infirmis publici alicuius valetudinarii ministeriis probarentur. Itemque, ut qui Societatis instituta profiterentur; ii ad tria solemniora, quæ nobis cum alijs dicatis Deo familiis ferè communia sunt, quartum nominatim adiungerēt, quascunque ad fidei vel infidelium terras Christianæ rei causa Pontifici maximo ipsos mittere placuisset, eò sine vlla tergiversatione, atque a deò sine vlla non modò mercede, sed ne viatici quidè petitione proficiscendi; ac simul, concepta verborum formula sese obstringerent, perilli ætati per catechesim erudiendæ; quòd eo remedio nullum ferme efficacius foret ad intemeratam fidem tuendam, ac pravae religionis prohibenda contagia. Hæc igitur & alia id genus nonnulla per eos dies ab Ignatio patribusque decreta sunt: eidemque Ignatio negotium datum, ut ea in summam redacta, Pontifici maximo primùm Apostolica auctoritate sancienda atque approbanda proponeret; deinde ut eadem ipse postea per otium fusiùs explicaret ordinarètque, & quàm accommodatissimas ad Societatis vocationem & spiritum leges canonè que prescriberet.

PATRES IN VARIA LOCA PONTIFICIS
IUSSU DISCEDUNT.

CAPVT X.

SV hæc ferme decreta, Pontifex maximus aliquot operarios ab Ignatio in varias agri Ecclesiastici vineas postulavit. Id nostræ Societati fuit Apostolicæ peregrinationis exordium. Ennio Verulano, S.R.E. Cardinali per eos dies cum amplissima potestate legatio Parmensis obuenerat. Huic, Pontificis iussu, legationis comites & rerum spiritalium administri duo, Petrus Faber & Iacobus Laines, ab Ignatio dati: Senas verò in Etruriâ Paschasius,